

Нищо. Тръгна тя отукъ ей тъй, безъ сама да знае какъ. Нѣкаква ржка я взе отъ кѣщи и я поведе насамъ, презъ плажа, дето лѣтосъ бѣ тъй радостно и пѣстро.

Даваха тѣ презъ лѣтото на едно чехче отъ далечния градъ Братислава една стая за хилядо лева на месецъ. Живѣеха майка и дъщеря безъ да работятъ. Идваха сутринъ на плажа. Майка ѝ си печеше старитѣ кости по горещия пѣсъкъ между съседнитѣ, които сѣщо даваха стаи подъ наемъ. Дъщерята се разхождаше съ студенти и студентки отъ София и Пловдивъ, съ чехи и нѣмци отъ Прага и Берлинъ и будѣше завистъ срѣдъ гостенкитѣ отъ голѣмия свѣтъ — отъ Ямболъ и Горна Орѣховица, отъ Пазарджикъ и Стара Загора.

Имаше за какво да си спомня момичето Марта.

Тя стѣпва изъ мокрия пѣсъкъ. Снощи водата пакъ го е заливала. Вѣтрътъ се върти наоколо, блъска я по-надалечъ отъ брѣга, а Марта спира, извърща се съ лице къмъ вѣтъра, оглежда дветѣ пжтечки, оставени отъ нейнитѣ стари обувки. И пакъ върви.

Стига въ широкия складъ за аламани и мрежи, за грабла и мачти. Сега рибаритѣ съ всичкия си движимъ имотъ сѣ въ морето. Въ складоветѣ имъ работятъ само жени. Не сѣ съ Марта кой знае колко народъ: три невръстни момичета, сухата Стефания, дветѣ ѝ сестри. Плетатъ рибарски мрежи. Изплитатъ по за осемъ и десетъ лева на день. Премѣта Марта совалката отъ ржка въ ржка, тика я презъ бримкитѣ и стѣга вжзли. А умътъ ѝ все още се разхожда по плажа, изъ днитѣ, когато бѣше лѣто и тя не работѣше, а се валяше изъ водата и по пѣсъка и кръвѣта ѝ лудуваше отъ радостъ.